

PEDRO ROLD
Els familiars de Toni, un nen congolès que va morir a l'hospital, ploren davant el forètre durant la cerimònia d'enterrament.

Desprotegits i lluny de casa

Els immigrants subsaharians que arriben al Marroc amb la intenció de fer el salt cap a Europa passen un veritable calvari. A la dificultat d'aconseguir passar les tanques de Ceuta i Melilla s'afegeix ara la penúria econòmica, el rebuig social, l'absoluta desconsideració que els dediquen les autoritats marroquines i el desbordament que pateix l'oficina per als refugiats de Nacions Unides. En les darreres setmanes, almenys vuit subsaharians han mort en els hospitals del Marroc en circumstàncies ben estranyes.

La situació en què viuen els immigrants subsaharians que, fugint de les guerres i la sequera que asoten molts països africans, arriben al Marroc per demanar asil i posteriorment intentar travessar l'estret és veritablement complicada. Durant la crisi de les tanques de Ceuta i Melilla, molts demandants d'asil van ser detinguts pel carrer o en les seves residències, i se'ls obligava a pujar a autobusos que els traslladaven a la frontera amb Algèria (tancada oficialment des del 1994 però per la qual flueix un tràfic constant de gasolina, productes de primera necessitat i immigrants clandestins) o bé se'ls abandonava en ple desert del Sàhara Occidental, de vegades en zones minades, o en territori de ningú en la frontera amb Mauritània. Els missatges desesperats de les persones que van veure de nou trencada la seva vida fa una mica més d'un any tornen ara a fer sonar l'alarma.

La primera setmana d'octubre, al voltant d'un centenar de militants de drets humans es van citar en el perímetre fronterer que separa Ceuta de Fnideq

(Castillejos). Es van aplegar al lloc exacte en què un any abans van morir cinc immigrants subsaharians en intentar saltar la tanca. Entre les associacions que van organitzar aquest acte de record hi havia el Consell d'Immigrants Subsaharians del Marroc (CISM), una organització composta bàsicament per ciutadans de la República Democràtica del Congo i de la Costa d'Ivori que en arribar al Marroc i comprovar que l'augment del control de les forces de seguretat havia fet molt difícil burlar la frontera, van decidir demanar asil polític en la saturada oficina de l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per al Refugiat (ACNUR). "Cada vegada és més complicat que et donin el paper en el qual diu que el teu expedient s'ha obert. Les coses s'han posat molt difícils perquè estudien els casos amb comptagotes", explica Richard, un immigrant que duu un any i mig intentant normalitzar la seva situació i sobreviuint amb petites feines.

La situació dels immigrants subsaharians va empitjorar amb la reacció de

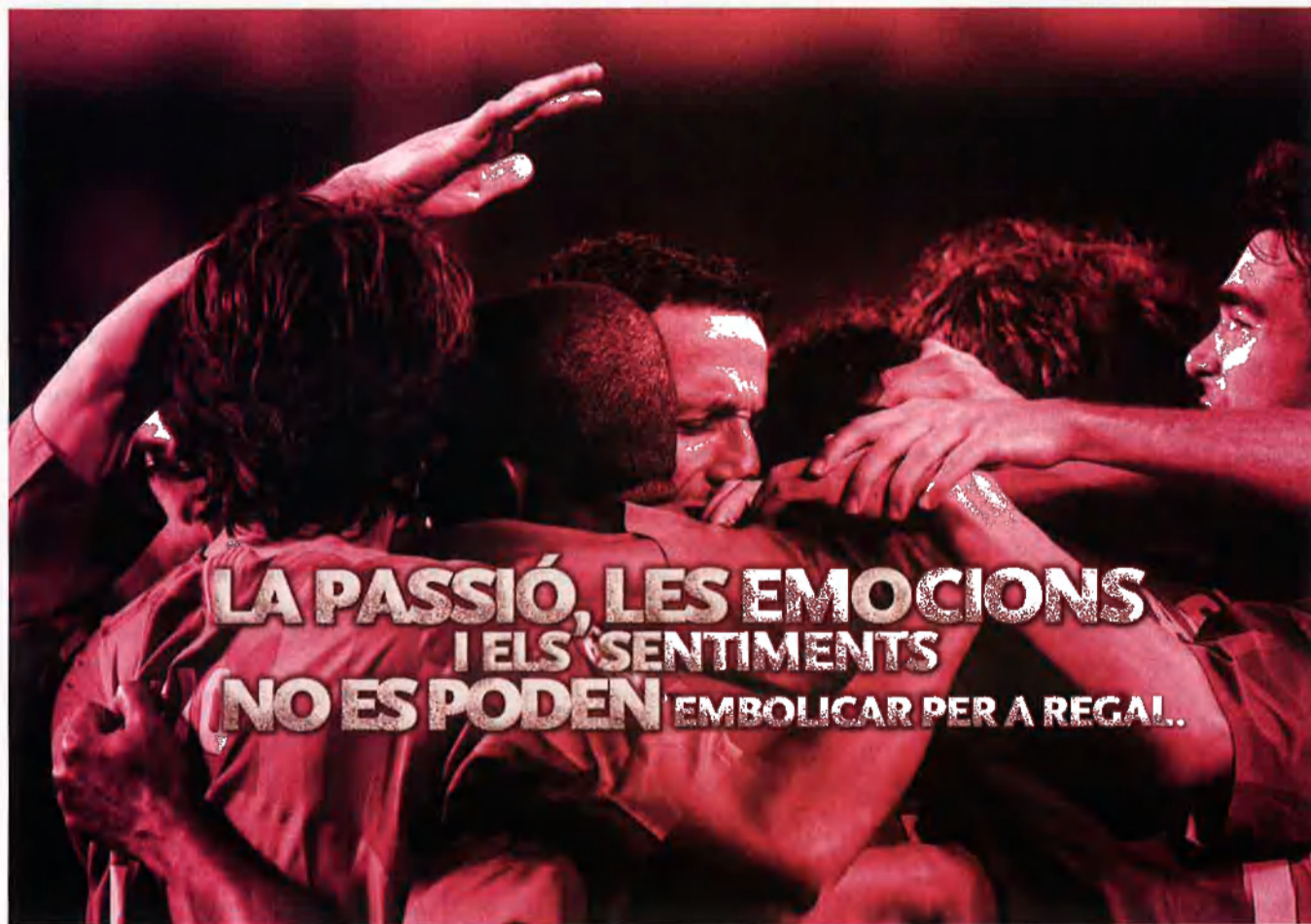

Un noi subsaharià demana almoïna al carrer, a la medina de Tànger.

les autoritats marroquines davant la crisi de les tanques, l'octubre de l'any passat. Arran de les entrades massives a Ceuta i Melilla, la Unió Europea, pressionada alhora per l'estat espanyol, va exigir al país magribí que controlés les seves fronteres i les impermeabilitzés. En tot just uns dies, l'exèrcit marroquí va desmantellar els campaments instal·lats des de fa anys als voltants dels perímetres fronterers, en els quals s'havien arribat a congre-

gar fins a 2.000 persones. A Benyunes, al Gurugú o al bosc de Marihuari, les tendes de campanya improvisades amb plàstics van ser destruïdes i es van construir posts permanents de control que impedissin que al cap d'unes setmanes es reinstal·lessin els immigrants clandestins.

Els centenars de persones que van aconseguir escapar de les violentes batudes de la Gendarmeria Reial marroquina, ajudada per les Forces Auxiliars i per policia vestida de civil, es van refugiar en les ciutats. Tànger, Rabat i Casablanca són els focus principals on malviuen mentre estalvien per tornar a posar-se en contacte amb les màfies i emigrar pel Sàhara Occidental cap a les Illes Canàries o bé per alguna ruta especial que torne a obrir-se al nord. La majoria d'immigrants subsaharians comparteix una habitació en barris populars de les ciutats marroquines en les quals o bé es mouen els traficants d'éssers humans o bé tenen la possibilitat de recórrer a una institució internacional per inten-

**LA PASSIÓ, LES EMOCIONS
I ELS SENTIMENTS
NO ES PODEN EMBOLICAR PER A REGAL.**

Món | Marroc

tar no ser repatriats. En les últimes setmanes, una xarxa de traficants ha introduït a Ceuta immigrants que han arribat nedant o en motos aquàtiques des de les platges de Tetuan, encara que aquesta nova via ha estat bàsicament explotada pels immigrants asiàtics, amb major capacitat adquisitiva que els subsaharians.

Tant les organitzacions no governamentals que atenen els immigrants com Metges sense Fronteres, Caritas o associacions marroquines que durant l'últim any s'han mobilitzat contra la vulnerabilitat dels immigrants subsaharians, com les administracions dels barris en els quals s'assenten els subsaharians bloquejats al Marroc coincideixen a denunciar que el desplaçament massiu des dels boscos propers a Ceuta i Melilla a les ciutats genera un greu augment del racisme i la xenofòbia en les urbs marroquines. En barris com ara Takadoum, prop del centre de Rabat, o en les zones perifèriques de Salé, la ciutat bessona de la capital marroquina, a l'altre costat del riu Bou Regreg, es congreguen milers d'immigrants subsaharians que comparteixen la pobresa i l'escassetat de mitjans de vida de milions de marroquins.

El trist final de Toni. A la fi d'octubre, Toni, un xicot de nou anys que va fer tot el trajecte des del seu poble, a la República Democràtica del Congo, fins al Marroc, va sortir a jugar a la pilota al carrer. Com és habitual quan els xavals subsaharians surten de les habitacions o les terrasses en els quals passen massa hores, un grup de nois marroquins van començar a insultar-lo. El van insultar i a poc a poc es van acostar a ell per colpejar-lo. La baralla va acabar quan Toni va caure per un pendent molt rostre i va quedar en el sòl amb la cama trencada.

Els menors subsaharians, completament desprotegits a pesar d'estar inscrits en l'ACNUR, que de manera extraoficial confirmen que estan desbordats per la situació dels demandants d'asil polític al Marroc, no tenen dret a assistència sanitària i són sistemàticament rebutjats quan intenten accedir a una escola. Toni va ser enguixat sense tenir en compte que la ferida que es va fer per la caiguda continuava ober-

ta. Al cap de pocs dies el dolor era tan fort que la família va decidir dur-lo a l'Hospital des Enfants de Rabat, on els metges li van llevar el guix i van decidir operar-lo. "Quan l'estaven reconeixent, Toni cridava perquè li feia molt de mal la cama. El metge l'amenaçava de tirar-lo de l'hospital si continuava fent crits", explica Fiston Massamba, portaveu del CISM i estudiant d'últim any de medicina.

El van operar a les 2 h de la matinada. La intervenció va anar bé, però en acabar, els metges el van deixar a un passadís a cura de la seva mare, sense cap vigilància professional. El menor no es va despertar de l'anestèsia, i quan la seva mare va demanar als metges que l'atenguessin, es van adonar que havia mort. L'informe mèdic oficial indica un infart causat per la infecció, molt estesa. En canvi, tant el CISM com la família, i fins i tot metges marroquins que volen conservar l'anonimat, asseguren que va ser una negligència mèdica. "Toni no volia quedar-se sol. Ell parlava i comprenia bé l'àrab, perquè va passar part de la seva infància entre Algèria i el Marroc, acompanyant els seus pares en el seu viatge migratori, i em deia que els

metges els tractaven molt malament, i que l'amenaçaven de deixar-lo morir", va assegurar Massamba durant el soterrament del noi al cementiri cristià de Rabat.

El rebuig de la societat marroquina. El racisme que moltes vegades pateixen els mateixos marroquins a Europa també existeix en les ciutats del país magribí. La persecució sistemàtica de ciutadans de l'Àfrica subsahariana, denunciada durant els últims mesos per organitzacions marroquines i internacionals de drets humans, ha agreujat la situació. "Els subsaharians que procedeixen de països en guerra, on hi ha un enfrontament ètnic o assolat per la fam i la sequera, demanen asil polític en arribar al Marroc pensant-se que seran protegits", comenta una cooperant espanyola que treballa des de fa més de cinc anys amb refugiats polítics al Marroc. La realitat és que en l'entrada de la sempre col·lapsada oficina de l'ACNUR a Rabat, es prefereix adoptar una actitud d'indiferència, marcada per una àmplia complicitat amb les autoritats marroquines, i per tant una actuació de baix perfil davant les greus injustícies que

Un grup de nòis ajaguts, passant el dia, al centre de detenció de subsaharians d'Al-Aalun.

pateixen diàriament immigrants subsaharians. Abans d'amagar-se, molts d'ells arriben a la seva vida acostant-se a l'ACNUR per inscriure-s'hi.

Aquests papers serveixen de molt poc al Marroc. Les forces de seguretat han trencat, davant l'atònita cara de molts demandants d'asil, el seu suposat salconduït de tranquil·litat, amb el qual pretenien esperar fins a obtenir l'estatut de refugiat. A causa de l'escassa col·laboració de l'oficina de l'ACNUR amb els mitjans de comunicació, no hi ha dades oficials sobre el nombre de persones que durant els últims mesos han aconseguit normalitzar la seva situació, però Thomas, un dels membres de la comunitat de ciutadans de la República Democràtica del Congo, explica que la situació és cada vegada més complicada. "Estem bloquejats. Alguns preferim tornar al nostre país, però no tenim mitjans. Aquí només podem sobreviure

amb petits treballs, però els marroquins no se'n fien i ens menyspreen. És molt dur."

Mentrestant, els immigrants subsaharians no poden passejar amb tranquil·litat pels carrers de les principals ciutats marroquines. Són acorralats per mirades de desaprovació, i en moltes ocasions, agredits, verbalment i físicament. "Durant l'últim mes i mig, vuit congoleesos han mort en circumstàncies estranyes en hospitals de Rabat", afegeix Massamba, un altre congolès. A causa de la "desesperació" per la insuportable situació quotidiana amb què s'enfronten, molts d'ells l'agreugen encara més provocant detencions o inventant dades familiars, perquè l'ACNUR tingui en compte la seva demanda d'asil. La majoria d'ells se senten rendits i desorientats, conscients que la situació encara pot empitjorar, però incapaçs d'assumir tanta injustícia.

Carla Fibla
Rabat

CARNET FCB SOCI 2007

O POT SER SÍ.

FC BARCELONA
més que un club

Si aquest Nadal et regalen un carnet de soci del FC Barcelona, no agrairàs tota la vida. Perquè ser soci del Barça significa formar part de molt més que un club. Significa tenir accés a un ampli conjunt d'avantatges, com descomptes i promocions exclusius per a socis. Significa formar part d'un dels clubs més grans del món per a tota la vida. I aquest és el millor regal que se li pot fer a un culer.

EL GRAN REPTÉ No t'esperis ni un segon més i aprofita la promoció de Nadal. Amb el carnet sènior t'emportaràs, GRATIS, la jaqueta reversible oficial del FC Barcelona. I per als més petits, una minipilota signada pels jugadors.

Ara, ser soci del Barça té més avantatges que mai. Informa-te'n al **902 1899 00** o www.fcbarcelona.cat o a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista.

Promoció vàlida fins al 4 de gener de 2007. No acumulable a altres ofertes o promocions.